

திருமதி ராஜம் கிருஷ்ணன் படைப்புகள்

கூட்டுக் குஞ்சுகள்

20

காத்தமுத்துவுக்குக் கண், முகம், தொண்டை, நெஞ்சு எல்லாம் ஒரே முட்டாக எரிச்சலெடுக்கிறது. மூக்கிலிருந்து நீர் வடிகிறது. தொண்டையில் எச்சில் இறங்கினால் விழுங்கும் போது வலியெடுக்கிறது.

மருந்துப்பொடியின் நெடியில் எதுவும் தெரியவில்லை.

மாலையில் ஒரு துண்டு பஞ்சம் சோப்புத்துண்டும் கொடுக்கிறார்கள்.

சிறிறப்பனுக்கும் 'லோடிங்'கில் தான் வேலை.

வேலை முடிந்ததும் பஞ்சால் முகம் காது மூக்கெல்லாம் சுத்தம் செய்து கொண்டு சோப்புப் போட்டுக் குளித்துவிட வேண்டும்.

கிணற்றில் ஆழத்தில் இருக்கிறது நீர். என்ன தேய்த்தாலும் சோப்பில் நுரை காண முடியவில்லை.

“போதுமல, அம்புட்டுத் தண்ணியையும் இரச்சிக் கொட்டிடாத!” என்று மற்றவர்கள் அதற்கு உச்சவரம்பு கட்டுகிறார்கள். குளித்துவிட்டு வீடு திரும்பும் போதும் மூக்கிலும் கண்களிலும் நீர் வடியும். எரிச்சலாக இருக்கிறது. அன்று சிறிறப்பனுக்கு மட்டுமில்லை, அங்கிருந்து அவர்களுடன் வேலை செய்யும் எல்லா ஆண் பிள்ளைகளுமே வீடு திரும்பியதும் ஒரு கிளாஸ் போதைத் தண்ணீர் போட முடுக்கு வீட்டுக்குப் போய்விடுவார்கள்.

சின்னம்மாவுக்கு ஒன்பது பிள்ளைகள். மூத்தமகளைக் கட்டி ஒரு குழந்தை இருக்கிறது. அவளும் அவள் புருசனும் கூட பயர் ஆபீசில்தான் வேலை செய்கிறார்கள். அடுத்து மூன்று பெண்களும் அங்கே சரம் பின்னுகிறார்கள். காத்தமுத்துவை விடச் சிறியவனான முருகன் பள்ளிக்கூடம் போகிறான். அவன் காலையில் குச்சி அடுக்குவான். அடுத்து இரண்டு

பெண்கள், ராமக்காவும் சுப்பக்காவும் தீப்பெட்டி ஆபீசுக்குக் காலையில் ஆறுமணிக்குப் போவார்கள். கடைசிக் குழந்தை ஏனையில் இருக்கிறது. சின்னம்மா வேலைக்குப் போவதற்கில்லை. தண்ணீர் கொண்டு வரவேண்டும்; ஆக்க வேண்டும்.

டவுனானதால், அடுப்பெரிக்கும் விறகு முதல் விலை கொடுத்துத்தான் வாங்க வேண்டும். ஒரு சைக்கிள் சுமை ஏழு, எட்டு என்று கொடுத்து வாங்குகிறார்கள். அது ஏழு நாளைக்குக் கூட வருவதில்லை. எல்லோருடைய சம்பாத்தியத்திலும் பிடித்தங்கள் உண்டு. அட்வான்ஸ், பி.எப். என்று போகும். அது தவிர வாரவட்டிக் கடன் வாங்கியிருக்கிறார்கள். அரிசியும், புளியும், மிளகாயும் கருப்பட்டியும் கொஞ்ச விலையாகவா விற்கிறது? மண்ணெண்ணெய் கெட்ட கேடு, நூறு - ஐம்பது பைசா.

முன்பு காத்தமுத்துவின் அப்பன் குடிசை இருந்த இடத்தில்தான் பிறகு ஊரிலிருந்து அங்கு பிழைக்க வந்த தம்பி குடிசை போட்டிருக்கிறான். மகள் ஒருத்திதான் வேறாகத் தனிக்குடும்பம் என்று பிரிந்திருக்கிறாள். ஏழுபத்து பரப்புள்ள வீட்டில், சட்டி பானை, முறம் என்று தட்டு முட்டுக்களுடன், எட்டுப் பிள்ளைகளுடன் அவர்கள் படுக்க முடியுமா? காத்தமுத்துவுக்கு உள்ளே சின்னம்மா சோறு போட்டாலும், படுக்க வெளியேதான் இடம்.

அவனுக்கு அன்று சுடு சோற்றையும் விழுங்க முடியவில்லை. உடம்பு மிதித்துப் போட்டாற்போல் நோகிறது. சாப்பிட்டதும் சாப்பிடாததுமாக வீட்டுக்கு ஓர் மூலையில் சுருண்டு கொள்கிறான்.

வேலை செய்யும் பிள்ளைகளைச் சாப்பிடும் போதே உறக்கமும் தழுவத் துடிக்கும். பெரியவர்களான சோழவும் ராணியும் மட்டும் ஏதோ பேசிச் சிரிப்பார்கள். பிறகு அவர்களும் உறங்கி விடுவார்கள்.

மூலையில் சுருண்டு கொண்டவனுக்கு அன்று உறக்கம் வரவில்லை. ரத்தினத்தின் அதட்டலுக்குப் படியாமல் சம்பளத்தை வாங்கிக் கொண்டு புது

நகரத்தில் இரண்டு நாட்கள் மாலை புரோட்டாக் கடையில் சாப்பிட்டுக் காசைக் கரைத்த பிறகு, 'வார்னிஷிங்' தொழிலகம் ஒன்றில் தாள் தட்டிப்போடும் வேலைக்குச் சேர்ந்தாள்.

புதிய வேலை கவர்ச்சியாக இருந்தது. ஒரு நாளைக்கு ஒன்றேகால் ரூபாய். இட்லி தோசை சாப்பிட்டான். டீ குடித்தான். ஓ.டி. செய்தால் டீக்காசு தனியாக வந்தது. எதிரே 'கேஸ்' பெட்டி செய்யும் இடத்தில் ஒரு பெஞ்சி கிடந்தது. இரவுக்கு அங்கு படுத்துத் தூங்கினான். எல்லாம் அந்த நடராசு, வார்னிஷை எடுத்து லிட்டர் ஆறு ரூபாய் என்று விற்கும் வரையில் நீடித்தது. இரவு அவன் தான் அங்கேயே சுற்றுகிறான், விற்று விட்டான் என்று பழியைப் போட்டான் நடராசு. முதலாளி அவனை அடித்துப் பிணம் புரட்டி வெளியே அனுப்பி விட்டார்.

இப்போது இங்கே அகப்பட்டுக் கொண்டான். அடிபட்டதும் அவனால் இங்கேதான் வரமுடிந்தது. ஒருநாள் கருணைகாட்டி, மறுநாள் அதற்குப் பரிசாக 'அட்வான்ஸ்' பெற்று, பயராபீசில் வேலைக்குச் சேர்த்து விட்டான் சிற்றப்பன்.

“ஏலே. என்ன, உள்ளாற வந்து படுத்திட்ட? போல! பொம்பிளப் புள்ளியளுக்கு எடமில்லை, வெளியே போய்ப் படு!” என்று சின்னம்மா அவனை எழுப்பி வெளியே விரட்டுகிறாள்.

“ஒங்க சித்தப்பா வெளியே படுத்திருக்கா, இப்பென்ன மழயா, குளுரா? போ... போ...”

ஒரு கந்தலைப் பரப்பி முன் வாயிலில் அவனைப் போல் படுப்பவர்கள் இல்லாத முன் முற்றமே இல்லை.

தாளாத வெம்மை உடலில் அனலை வாரிக் கொட்டினாற் போலிருக்கிறது. அவனுக்குக் கிடைக்கொள்ளவில்லை; புரண்டு புரண்டு

மண்ணைத் தழுவுகிறான். வாய் அம்மா, அம்மா என்று தன் நினைவின்றி அரற்றுகிறது.

அடுத்த வாயிலில் கிடக்கும் கிழவி, “ஏண்டா அம்மாவைக் கூப்பிடுற? அவ ஆம்பிளக்குப் படுத்திருப்பா!” என்று ஏசுகிறாள். தன்னுடைய தாயை இவ்வாறு அங்குள்ளவர்கள் ஏசுவதை அவன் கேட்கத்தான் கேட்கிறான். அவனுக்குக் கோபம் பொத்துக்கொண்டு வரும். இப்போது எதுவுமே முடியவில்லை நா வறட்டுகிறது.

பாரவண்டி இழுக்கும் பிச்சாண்டி தினமும் குடித்துவிட்டு வாயில் வந்ததைப் பேசுவான். அவன் இப்போது நல்லவிதமாகப் பேசுவதாகத் தோன்றுகிறது. “அம்மா யாரு...! மண்ணு, தண்ணி, தீ இதுங்கதா அம்மா! மனுசன் கட்டயப் போட்டா அதுங்கதா கரச்சிக்கும். தண்ணி களுவும். தீ சுடும். இந்த ஊரே தீ தான். நெருப்பு. நெருப்புக்கு மத்தில வாழறம். ஒரு குச்சி கிளிச்சி வைச்சா பொசுக்குனு ஊரே போயிடும்! இந்த ஊருல, எத்தினி நெருப்பு அக்கினி அக்கினியா மொடங்கிக் கெடக்கு?...”

இரவு முழுதும் நெருப்பிலே புரட்டி எடுத்தபின், விடியற்காலைத் தாய் இரக்கம் கொண்டு அச்சிறுவனின் கண்ணிதழ்களைக் குளிர்ச்சியுடன் வருடிக் கொடுக்கிறாள். உறங்கிப் போகிறான்.

“ஏண்டால, இன்னும் ஒறங்கிட்டிருக்க? பால்வண்டி மணியடிச்சிட்டுப் போறா, சூரியன் உதிச்சாசி!” சிற்றப்பனின் குரலுக்கு அவன் எழுந்திருக்கவில்லை. அவனால் கண்களைப் பிரிக்கமுடியவில்லை.

“ஏல காத்தமுத்து எந்திரி?...” காலால் நெட்டுகிறான்.

“ஊ...” என்று முனகிக் கொண்டு கண் திறக்காமலிருக்கிறான்.

“உள்ளாற வந்து படுத்தான். வெளியே போடான்னே கோவிச்சிட்டானா?” என்ற சின்னம்மா தட்டி எழுப்புகிறாள். “வாசப் பெருக்கணும்டா? வேலக்கிப் போக நேரமாச்சில்ல? எந்திரி?”

அவன் சிரமப்பட்டுக் கண்களை விழிக்கிறான். தொண்டை எழும்பவில்லை... முடியவில்லை என்று சாடை காட்டுகிறான்.

“அட...ப்பாவி? அடுவான்ஸ் வாங்கி ஒரு மாசந்தான் ஆகியிருக்கு? எந்திரி...ல, ஒனக்கு முட்டக்காரங்கடயில சரட்டு சராயி வாங்கித் தாரண்டா, எந்திரிச்சி வேலக்கி வா!”

சிறற்பனின் இந்த ‘ஊக்க போனசு’ பலனளிக்கவில்லை. சின்னம்மா தொட்டுப் பார்க்கிறாள்.

“காச்சலடிக்கிது. அவங்கிட்டக் காசு எதும் குடுத்தீங்களா? என்ன மேலும் வாங்கித் தின்னிடுப்பானோ?...”

“அதொண்ணில்ல, விடிஞ்சதும் கோடிக் கடயிலேந்து ஒரு மாத்திரை வாங்கிக் குடுத்து சுடு தண்ணிகுடு. காச்ச விட்டுடும். மதியம் வேலக்கி வரட்டும்... மதியம் வேலக்கி வாடா, வராம இருந்திடாத! இப்ப வேல நெருக்கடி...!”

சிறற்பனும் மற்றவனும் வேலைக்குச் சென்று விடுகின்றனர். அவனைச் சின்னம்மா உள்ளே படுக்கச் சொல்கிறாள்.

வாசலில் சைக்கிள் மணிகள், கூச்சல்கள், கட்டைக் கணக்கப்பிள்ளை வரும்போது ஏற்படும் சந்தடிகள். முருகன் இரண்டாம் வகுப்புப் பாடம் படிக்கிறான். “குடும்பம்; எங்கள் குடும்பம். அப்பா, அம்மா, நான், தம்பி... அப்பா சாய்வு நாற்காலியில் சாய்ந்து பத்திரிகை படிக்கிறார். அம்மா நல்லவர். சமையலறையில் சமையல் செய்கிறார். அப்பா கடைக்குப் போய்க் காய்-கறி வாங்கி வருவார். பிறகு நீராடுவார்; சாப்பிட்டுவிட்டு அலுவலகம் செல்வார்...”

காத்தமுத்துவும் இப்படிப் பாடம் படித்திருக்கிறான். சிவகணபதி சார் மிக நல்லவர். ‘நமது பாரத தேசம்’ பாடத்தில் பத்துக்குப் பத்து வாங்கினான். வீட்டுக்கு வந்து அவனுடைய அம்மாளிடம் அவனைத் தீப்பெட்டி ஆபீசுக்கு

அனுப்ப வேண்டாம் என்று கெஞ்சினார். ஆனால், அப்போது அவனுக்கும் மோட்டாரில் செல்ல ஆசையாக இருந்தது.

“ஏ முருவா? என்னடா பாடம் படிக்க ஒக்காந்திட்ட? பொழுதனிக்கும் குடும்பம், குடும்பப்பாடம்! கட்ட குச்சி கொண்டாந்திருக்காப் பாரு! பள்ளிக்கொடம் போகுமுன்ன ஒரு கட்ட அடுக்கி வையி!”

“அலுவா வாங்கித் தரணு!”

“தரண்டா. அலுவாக்காரன் வரட்டும்!”

சின்னம்மா ஒரு கிளாசில் சூடாகத் தேநீரும் மாத்திரையும் கொண்டு வந்து தருகிறாள். காத்தமுத்து அதை விழுங்கிவிட்டுப் படுத்துக் கொள்கிறான். சிறிது நேரத்தில் அவன் மீண்டும் தூங்கிப் போகிறான்.

தூக்கத்தில் யாரோ வந்து, குளிர்ச்சியான கைகளால் தொட்டு, பெரிய பஞ்சத் துணியினால் காச்சலைத் துடைத்து விடுகிறார்கள். அவனுக்கு ஆற்றிலே குளித்த சுகம் உண்டாகிறது.

“இப்ப எப்பிடி இருக்கு காத்தமுத்து?”

ஆமாம். அரசாணிபோல் விஜியம்மா...

“எனக்கு நல்லாயிடிச்சக்கா! என்ன மட்றாசிக்குக் கூட்டிப் போறியளா அக்கா! அங்க எல்லாரும் குளுமையா இருக்குமாமுல்ல? இது நெருப்பு ஊருதா... பிச்சாண்டி மாமா குடிச்சாக்கூட நல்லாப் பேசுறாரு...”

“ஏ, என்னடா, பெனாத்திட்டு இன்னும் உருண்டு பெரண்டிருக்க? எந்திரி! அதா வெயிலு மேவீட்டுத் திண்ணெய்க்கு ஏறிடிச்சி!”

அவன் கப்பென்று விழிக்கிறான்.

விஜியக்கா இல்லை. சின்னம்மா, பிரிந்த தலையும், வண்ணம் புரியாத அழுக்குச் சீலையும் ரவிக்கையுமாக...

“எந்திரிச்சி, கொஞ்சம் போல சோறு தின்னிட்டுக் கிளம்பிப் போ; கணக்கப்பிள்ள கெடந்து கத்திட்டிருப்பா! வேல நெருக்கடில்ல? இப்ப வேல செஞ்சாத்தா துட்டு...”

அவன் எழுந்து உட்கார்ந்து கழுத்துப்பக்க வியர்வையைத் துடைத்துக் கொள்கிறான். வெளியே வந்து, பின் பக்கம் செல்கிறான், பாசி ஆடை போர்த்த கசத்து நீர். “எந்திரிச்சிட்டியா?” என்று அவனைக் கேட்பது போலிருக்கிறது. குப்பை மேட்டில் நின்றபடி, அந்தப் பாழ்க் கசத்தினுள், இரண்டு பெரிய வங்குகள் இருப்பதைப் பார்க்கிறான். மண்சரிவு, குப்பைச் சரிவு எல்லாம் உள்ளே இறங்கிவிட முடியும் என்று ஆசை காட்டுகின்றன. அந்தப் பிடவுக்குள் புறாக்குஞ்சு அல்லது கிளிக்குஞ்சுகள் இருக்கும்... மழுமழுவென்று புறாக்குஞ்சு... கறி அதிகம் காணும் குஞ்சு...

ஆனால் இன்று துணிவு இல்லை. முன்பு ராமசாமியின் அண்ணன் ஆடுமேய்க்கப் போனபோது, இப்படித்தான் கிணற்றுப் பிடவில் புறாக் குஞ்சிருக்கும் என்று கையைவிட நாகம் தீண்டிவிட்டது. செத்துப் போனான்.

கசத்தில் இறங்கத் துணிவின்றி, அவன் திரும்பி வருகிறான். சின்னம்மா வைக்கும் நீர்ச் சோற்றை விழுங்க முடியவில்லை. இன்னொரு டியோ, காபியோ குடித்தால் தேவலை என்று தோன்றுகிறது.

“எனக்கு முழுங்க முடியல சின்னாச்சி!”

“கண்ட நரவல்லியும் எச்சித் துப்பியிருப்பே!”

அவனால் பதில் சொல்ல முடியவில்லை. வெளியே வருகிறான். தொழிற்சாலைக்கு அரைமணிக்கூறு நடந்து செல்லவேண்டும். அங்கு போய், பவுடர் சலிக்க வேண்டும். அவனுக்குச் சூடாக டீ, காப்பி, தொண்டைக்கு இதமாக வேண்டும் போலிருக்கிறது.

காலில் கருணையைக் கட்டிக் கொண்டு ஒரு தாத்தா பாரவண்டி இழுத்துச் செல்கிறார். தட்டி மறைவுக்குள் வெயிலுக்குப் பாதுகாப்பாக இருந்து கொண்டு மேல்பெட்டி அடிப்பெட்டி பண்ணி போடுகிறார்கள்.

அவன் கால் போனபடி நடக்கிறான். கட்டறுத்துக் கொண்டு நடக்கிறான். டிக்கடை ஒன்றிலிருந்து அவனைப்போல் ஒரு பையன் குஜராத்திக்காரருக்கு ரொட்டியும் சப்ஜியும் கொண்டு செல்கிறான்.

வெங்காயம், மசாலா மணம், வருகல், முறுகல் மணங்கள் வந்து மூச்சோடு குழம்பும் சாப்பாட்டு வேளை. தொண்டை வலித்தாலும் சாப்பிட வேண்டுமென்று வயிறு கூவுகிறது.

ஒரு ஓட்டல். அதன் சந்து வாயிலில் தொட்டியில் இலைகள் விழுந்திருக்கின்றன. அங்கே நாய்களும் பன்றிகளும் காத்திருக்கின்றன. அவனைப் போல் ஒரு பையன், துடை துணியும் வாழை மட்டையும், நீர் வானியுமாகப் போகிறான்.

சிறிது நேரம் தொய்ந்த கால்களுடன் நின்ற பிறகு காத்தழுத்து துணிவுடன் உள்ளே செல்கிறான்.

கல்லாவில் சிவப்பாக மினுமினுவென்று கழுத்தில் இழைச் சங்கிலியும் குங்குமப் பொட்டுமாக முதலாளி அமர்ந்திருக்கிறார். ரேடியோ சிலோன் பாடுகிறது. ஒரு சந்தனக் குறுக்கு நெற்றிக்காரர் சாப்பிட்டுவிட்டு ஏப்பம் விட்டுக் கொண்டு வெளியே வருகிறார். வாழை மட்டையால் மேசையை வழித்து அழுக்குத் துணியால் துடைக்கும் கரங்களைப் பார்த்துக் கொண்டு நிற்கும் காத்தழுத்து எச்சிலை விழுங்கிக் கொண்டு மீண்டும் முதலாளியைப் பார்க்கிறான். மேலே சுவரில் ஐயப்பன் பட்டைக்குள் குந்திக் கொண்டு கருணையுடன் அபயகரம் காட்டுகிறார்.

குச்சியடுக்கிய, வார்னிஷுக்குத் தாள் தட்டிய, பவுடர் சலித்த கைகளுக்கு இந்தப் புதிய வேலை கவர்ச்சியாக இருக்கிறது.

“மொதலாளி...”

குரல் பிசிறடிக்கிறது. “மொதலாளி!”

முதலாளி அவனைப் பார்க்கிறார். “பசியாயிருக்கு மொதலாளி! எதினாச்சும் வேலை குடுங்க மொதலாளி!”

ஏற இறங்க அவனைப் பார்க்கிறார் அவர்.

“நம்பீசன்! நம்பீசன்!” என்று உள்ளே பார்த்துக் குரல் கொடுக்கிறார்.

தலைமைப் பணியாளர், வெற்று உடம்பில் வேர்வை வடிய வருகிறார்.

“இந்தப் பயலுக்கு ஏதேனும் கழுவுற வேலை கொடுத்துச் சோறு போடு, பசிங்கிறான்!”

காத்தமுத்து உள்ளே செல்கிறான்.

ஞாயிற்றுக்கிழமை மாரிசாமியைக் கண்டதும் சண்முகத்துக்குக் காத்தமுத்துவின் நினைவு வருகிறது.

“அவம்மா வந்து அழுதிச்சி. பயராபீச வேணாம், அவன வேற எதிலானும் சேத்து புடுங்கன்னு அப்பிடி அழுதிச்சி. போயிப் பய இருந்தாக் கூட்டியா” என்று அனுப்புகிறார்.

அவன் விசாரித்துவிட்டு வருகிறான்.

“அந்தப் பய ஓடிட்டானாம் அண்ணாச்சி! அடுவான்ஸ் அம்பது ரூபா வாங்கிருக்காவளாம். ஒரு மாசங்கூட முழுசா வேல செய்யலேன்னு சித்தப்பன் திட்டுறான்!”

“எங்க ஓடிப் போயிருப்பான்? பொய் சொல்றாங்களா?” என்று விஜி கேட்கிறான்.

“எங்க ஓடிப் போவா! இப்பிடித்தான் மாறிட்டே இருப்பா. இங்கேயே வேற தாவில இருப்பான். இந்த ஊரு முச்சூடும் இப்பிடிப் பையங்கள் எல்லாத் தொழிலிலும் பார்க்கலாம். வெளியூர்க்காரன் வந்துபோற ஓட்டல் பெருத்துப்போச்சி. அங்க இவனுவுளுக்கு கிராக்கி. நாப்பதுக்கு மேல சம்பளம்

கௌதம் பதிப்பகம்

பேசி: +91-94440-86888 www.gowthampathippagam.in

குடுக்க மாட்டா. ஓ.டி.ம்பா. துட்டு ஆசையில் ராத்திரி முழிச்சாலும் சின்னப் பயலுவதானே? சேந்தாப்பல ரெண்டு மூணு நா வரமாட்டாங்க; மறுபடி வந்தா வேலையிருக்காது. இன்னொரு பக்கம் போவா. இதே கதைதான்; பட்டினின்னு சாகமாட்டா; பிச்சையும் எடுக்கமாட்டா. அதான இந்த ஊரு முதலாளிய பெருமையடிச்சிக்கிறா!” என்று வெறுப்பைக் கொட்டுகிறார் அப்பா.

Our Websites

www.chennaiLibrary.com, www.chennainetwork.com, www.agalvilakku.com, www.devicorner.com
www.attavanai.com, www.tamilagarathi.com, www.gowthampathippagam.in, www.dharanish.in, www.dharanishmart.com